

CARBA

CARDENAL CASAÑAS - 4

CARNAVAL

-¿Y quant me costarà de posar aquet pany?
 -Quatre pessetes.
 -Quatre pessetes! Si m'han dit que'm costaria sis rals...
 -Per sis rals tindrà de posarshi'l pany de la camisa.

HEM entrat al mes de Febrer, si be no podem assegurar que n'acabem de sortir, donchs encara que es cert que aquet es el segon mes del any, per molts ha sigut l'últim y son els tals els qui han passat a millor vida desde algún dels seus vintivuit o vintinou dies ab que compta.

Aquesta es precisament la particularitat que ofereix el Febrer, o sigui'l ser d'estira y arronsa per més que a fi de comptes sempre resulta que s'ha quedat curt.

Aquet mes que entre'ls romans se titulava *Februarius* porque en aquesta temporada hi solen ha-

ver maiats ab febre—cosa que, la veritat sigut dita, també sol succeir els altres mesos—estava consagrat al deu Saturn que era'l deu més reconagrat de tot l'assortit de divinitats llavors vigeants, donchs es fama que'l tal subjecte's va menjar als seus fills, que devien ser a la forsa uns bons xicots tota vegada que mantenien al pare.

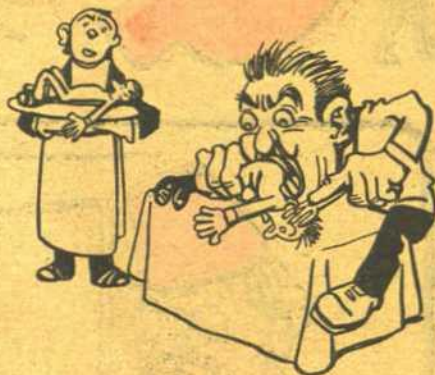
A n'aquet deu, donchs, que per semblant circumstancia era venerat com a patró dels que patien desgana, li dedicaven els romans y les romanes (exceptuant, com se suposa, les dels drapaires), unes festes molt lluides que s'anomenaven saturnals que tenen la seva correspondencia en el nostre Carnestoltes encara que en això s'ha progressat bastant, donchs ha pogut comprovarse que en els actuals Carnestoltes s'hi fa molt més el bestia que en el d'aquelles èpoques primitives.

Ab tot, en lès excavacions no fa gaire practica-des en el Foro romà, s'hi han descobert un dominó petrificat, una careta de calavera, fòssil, y uns programes de ball escrits en llatí ab valsos de Strauss y polques de l'Escalas, que proven que allí s'hi havien fet balls de disfresses, tan lluits com puguin serho els del Liceu.

Lo que no està provat es que llavors hi hagués costum de fer lo que fan ara alguns ximpls que ab la excusa de tirar *confetti* o *serpentines*, vuiden

l'ull a n'algún pacífich ciutadà, y's comprèn que aixís no's fes, donchs evidentment llavors la civilisació no era de bon tros tan refinada com ara.

Malgrat aquestes concomitancies de costums, el modern *Februarius* no està dedicat a Saturn, ja que al cristianisarse'l calendari y al quedar constituït en Febrer, va ser consagrat a n'en Febrer y

Sistachs, arrendatari de les contribucions, que si no hi ha noticia de que s'hagi menjat als fills ni a ningú de la familia, se menja de viu en viu a n'els que tributen per industrial o per territorial.

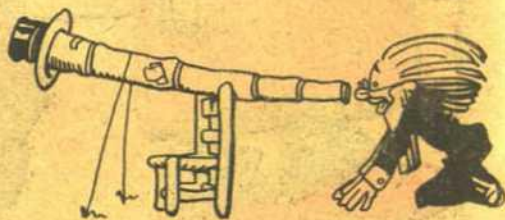
Les operacions agricòles corresponents al mes no maten als pagesos, per més que comensen a preocuparse de que les glassades no'ls hi malmetin els admetllers en flor, cosa que'ls hi faria molta admetlla, porque no n'collirien gens.

Els preceptes higiènichs que durant aquet mes deuen seguirse, son, si fa o no fa, iguals als del anterior, donchs si be'l Febrer es més acostat al istiu que'l Janer, no seria prou prudent encara posarse d'alpaca y treure'l panamà de la *Sombretera*.

Els costipats segueixen a l'ordre del dia y de la nit y tot y els perellons segueixen picant més fort de lo que ho feya en *Memento*.

Llevat dels diumenges que ja eren festa abans de la lley del descans dominical, en aquet mes no hi ha altres dies de guardar que'l de la Candelera, dita aixís porque'l ritual religiós prescriu el repartiment de candeles als fidels, bona costum a la que no pot oposarshi el cerer més anticlerical que pugui haverhi.

Pera'l dia 9 del mes actual hi havia senyalat en

quany un eclipsi de lluna que va ser visible a Catalunya, per totes aquelles persones que no son cegues o que no van preferir l'escalfor del llit al fruïment del *fenòmeno*, donchs cal advertir que's donà'l cas ja repetit diferents vegades, de que'ls eclipsis de lluna només poden observarse després o abans de sortir el sol.

En aquet mes es fama de que'l diu comensa a allargarse sensiblement, si be en realitat no ha po-

gut demostrarse això d'una manera científica, ja que'l dia tant pel Febrer com pel Janer no té més ni menys de les 24 hores que de dret li corresponen. Lo que hi comensa a haver—y això si que s'ha de-

mostrat — es més claror, lo qual no obsta pera que les companyies de gas y d'electricitat segueixin portant uns comptes si fa o no fa tan carregats com si fóssim al cor del Desembre.

La més important efemèride de la mesada es la entrada a Espanya per Catalunya de les tropes franceses manades pel general Duhesme, fet que's va escaure a succeir el dia 9 de Febrer de 1808.

Lo més característich d'aquesta entrada va ser la sortida, la *sortida* poca solta de les tropes estrangeres que, havent d'anar només de *passo* per Espanya, de *passo* van apoderarse de les plasses més importants de la Península, exceptuant les de Sant Joseph, Santa Caterina y el Born, perque encara no existien.

Jo Mateix.

Presentació

Lectors volguts: Si'm permeten que'm presenti jo mateix, ho faré, ni que'm fereixi un delicat sentiment, perque jo, mal m'està'l dirho, sempre he sigut molt modest. Prò res, se presenten casos com, per exemple, el present en que un hom de certes coses no'n fa cas y'n prescindeix. Per lo tant, vaig dret al bulto, ab el permis de vostès, per dilshi quí soch, què penso, què vuy, y lo que faré si viu GARBA y Deu m'ajuda com jo li demano, Amen.

Jo soch un d'aquets fulanos que ho son tot y no son res. El meu pare, que al Cel siga, tenia propòsit fet de que jo tirés per metge d'aqueixos tan eminents que per menys de cinch pessetes no volen prestar servey, y, com l'aigua de Moncada, no passen de pis primer. Vaig comensar la carrera, vaig arribà a batxiller, prò, aixís que van abocarme de nassos al *corralet*, va venirme una desgana y'm va entrà un decaiment que res, en lloch de ser metge, com era'l propòsit meu, a malalt ja vaig plantarme y encara'n soch y'n seré, *salvo* que la medecina no progressi un xiquet més. —¿Què faràs bou que no llauris?— vaig preguntam jo mateix. —¿Còm podré conjuminarho per guanyarme'ls aliments, el carbonat, la peptona y altres potingues que prenh?— —L'home que té bona lletra troba un lloch a tot arreu — van dirme, y jo al escoltarho ja no vaig perdre més temps: cap a reformar la lletra a la Academia Claret. Quan ja vaig tenirla bona

ve una *onada* de progrés ab la màquina d'escriure, y reventa als escriptors. Vaja noy, cambi de rumbo y a veure què s'ha de fer. Vaig estar rumiant la mostra, y se'm va espessir'l cervell, y vaig comensà a fer versos y a tení ideals moderns d'aquets que van ab petroli igual que'ls antics quinquès Això va durme disgustos y no'm va dar cap diner. Per xò al últim vaig convèncem de que era cert y molt cert lo que un company meu me deya feya una pila de temps, y es: que per coure costelles el petroli no va be.

Altre cop cambi de *frente* y a tocà una tecla més: —potser la literatura ha de sè'l pervindre meu— vaig dir, y'm poso a fé un drama que *ojalà* no l'hagués fet perque'l dia de l'estrena, si'm descuido un xiquet més, ben segur que hi deixo'ls ossos. ¡Y quin bullit hi va haver! La escena final passava en el fosso d'un castell, en una nit horrorosa de llamps, de pluja y de vent y allí el traïdor la entregaba en mitg de mil sufriments. Donchs el públich *soberano* s'ho va pendre malament, y va comensà a dir *basta*,

—Noy, tot el sant dia estich dret; creu que envejo les espelmes.
—¿Per què?
—Perque son de *seu*.

y a cridar y a fregir peix,
y'l traldor va sortir llese
y va rebre l'ignocent
a qui una fusta volàtil
va ferí al mitg del clatell.
Jo, es clar, cames ajudeume
a guillar cap al carrer.
Al comprendre que'l teatre
podia serme funest,
vaig decidir retirarme
y anà esperant pacientment
l'hora de trobà algún home
que'm comprengués el valer:
perque jo valch molt, no ho dubin,
que ja ho anirà veient.
Aquest home ara's presenta
y'm lloga, y fa molt ben fet,
perque jo cada setmana
els fassi riure un xiquet,
y a això jo m'hi comprometo
si es que m'hi ajuden vostès,
que encara que això dels versos
es un género indecent
que si no fa bullir l'olla
fa bullir en cambi el cervell,
no vuy pas escatimarlo
ni tinch de escassejar gens
la gracia que per sort meua
va voler donarme Deu.
Y ab tot això que escrit deixo
y lo que queda al tinter
m'ofereixo ab molt respecte
un servidor de vostès.

Sam

—¿May diria en què s'assembla la meua capa a un automòvil?
—¿Que sé jo?
—Donchs en que, gracias a la benzina, va tirant.

Els dos rivals

Es ben justa la fama que té d'esplèndida y lluhida la fira de Rampuls. En tots els encontorns dels Pirineus no se'n celebra cap en la que'l bestiar hi estigui tant ben representat y a la que hi acudeixi més gent adinerada per provehir-se.

Hi hà que veure la gran plassa de la Iglesia ab els quatre carrers que hi aflueixen; hi hà que veure la plassa els dies de la fira a les deu del matí, quan la gent del poble y la gentalla de forasters van y venen, uns per acudir a la missa, altres per fer compres, altres per voltar d'aquí y d'allà com papallones. Aquella munió de barretines vermelles destacant en la gentada, fan l'efecte de les roselles en un camp de blat. Tot se mou, tot es bonich, tot té vida.

Aquí un subjecte, ab més cara de gitano que de pagès, està demostrant la guapesa y finura d'una euga. Més avall, una dona y un home esvaloten al públich perque hi hà qui pretén comprar els seus bous de carn y ossos al preu que's compren els bous del pessebre de Nadal. Al altre costat us tempten la butxacà fentvos venir ganes de comprar un parell de garrins que enamoren. Y al bell mitg de la plassa, dalt d'un entarimat cobert de draps vistosos, ab una taula plena de capsos y ampolletes, hi

hà l'indispensable xerraire, aquell que ven el rem que tot ho cura.

—Ho cerqueu partut, messieurs et dames, trovareu qu'aquet veritable licor de Banabacú mellur que la modern ciencia ha inventat. No há pas de la contrefassón dins d'aquet licor perque aquet licor es vegetal, de la foresta l'Afrique. Là, dins de l'Afrique els sovatjes es sobre els lyons pur atropar unas fuillas que's la guerissió dels mals.

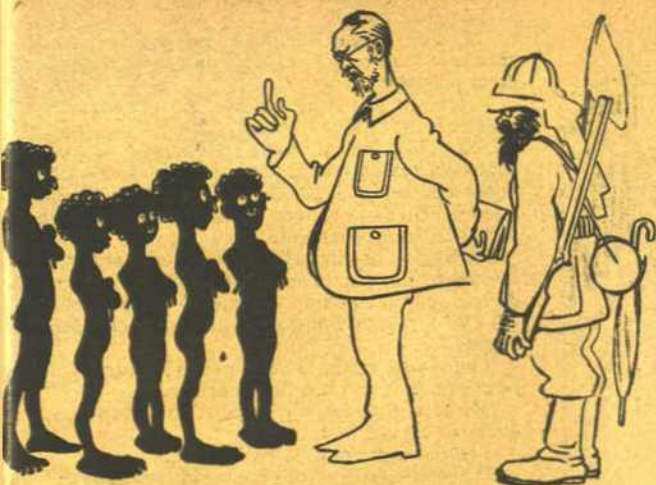
Y el propagandista conta al auditori, com d'aquelles fulles africanes se'n fa el tan renomnat «licor de Banabacú» y conta també com, gracias a portentoses virtuts curatives del remey, avuy té mals de ventre, dolor de ronyons y altres afeccions, s'ha curat.

—Ho deixeu pas de comprar, messieurs; els sons tan alts com le burgmaester de Francfort, le general Aliah Pachá, le sultán de la Treasonde han trovat la guerissió de son dolor bevent avans diner une cup de licor.

Els pagesos de Rampuls y un aixam de forasters s'interessaven a tot'hora en aquelles histories de sovatjes y lyons, mes les ampolletes del licor ravellós no engrescaven al auditori, potser per ningú tenia mal de ventre, potser perque ningú l'ia gastar quatre rals.

El senyor Vicens, ab la seva cara riallera, ab la seva panxa de patriarca satisfet, escoltava tan la propaganda del xerraire y acabà per ficars mà a la butxacà y demanar una ampolleta.

El francès feu cent reverencies y compliment

INSTRUCCIÓ ENTRE'LS INDÍGENES DE LA TERRA DE FOCH

El mestre:—Noys, heu de fer bondat, sinó anirèu al infern; y l'infern es Hoch afont hi hà'l fret etern, el glas perdurable.

Comprador, donantli instruccions per l'ús del licor. el senyor Vicens, sense desairar els compliments l'extranger, es feya un tip de riure. Mes el comprar ell el medicament sigué toch d'avis pels pagesos, que un després de l'altre compraven també el licor. El senyor Vicens era apotecari del poble, i ja an ell ho compraval...

L'extranger no cabia en pell de satisfacció y mentes entregava y cobrava y deya *merci* a tothom, no li xava de contar les fabulosos histories africanes. En això s'acosta el senyor Miquel, dona una mirada furiosa als pagesos y al darrer que acabava de comprar la ampolleta li agafà la mà, dientli ab una alta perque ho sentís tothom:

—Mentres hi hagi ases, s'anirà a cavall! Sembla un any que homes tan grans se deixin entabanar per a bailets.

Tothom se quedà sorprès d'aquella sortida y no hagué qui no li sapigués greu d'haver gastat quarters en aquella potinga. El senyor Miquel era apotecari del poble, i ja quan ell deya que la medecina era un engany!...

Per què'l senyor Miquel desacreditava el remey? Perquè'l senyor Vicens, encara que inconscientment, havia acreditat. Y en això seguia la lley que pesa sobre aquells dos apotecaris. El senyor Miquel era alt y prim, perquè'l senyor Vicens era gras y curt; aquell era nerviós y violent, perque aquest era catxassut; el primer no's volia casar may perquè'l segon tenia muller. En resum: el senyor Miquel era'l senyor Vicens capgirat y el senyor Vicens era'l senyor Miquel al revés.

Els dos rivals, després de la escena del licor aprofitant mirarse de cap a peus y... no va passar res. Cada qual va anarsen cap a casa seva.

Y el gabaig, quan a la tarde plegava'ls trastos, no optava y recomptava de memoria les pessetes que havia guanyat aquell dia, y després de cantar un himne a les virtuts del famós licor de Banabacú, cà l'estotx de les ampolletes, lligà les fustes del carimat y carregantsho tot es dirigí al seu allotjament.

No havia pas arribat al hostal, quan sentí que'l

tocaven amistosament per la espatlla. Es girà y va trobarse devant del comprador que tanta sort li havia portat.

—¿A què puch vos ser útil?
—Veni ab mi, si us plau. A casa meva—digué'l senyor Vicens ab cara amable.

—Mes tut lu que jo porto vos embarrasserá...

—Calleu y veniu ab mi.
Y el francés seguí al apotecari fins a la seva botiga y una vegada a casa seva el feu sentar, y de bonas a primeras li explicà la historia de la seva rivalitat ab en Miquel. El senyor Vicens era molt amable y el gabaig molt educat; d'aquí vingué que al cap de poca estona els dos eren molt amichs y l'extranger quedà convidat a sopar a cal apotecari.

Y mentres sopaven, la conversa vingué a parar en lo que a tots dos interessava: en la conducta del rival.

—Si vos m'ajudeu, *mussiu*...

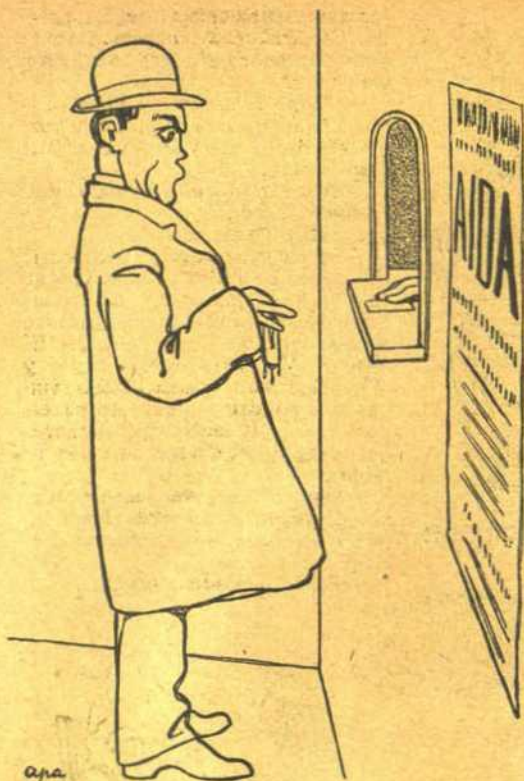

—¿Còm es que'ls hi ensenya la doctrina dient que al infern fa fret?

—Oh, si'ls hi parlés altrement no'n farien cas, perque ja hi estan acostumats a la calor.

—Caron, *pur servir al senyor.*

—*Mussiu* Caron: n'hem de fer una al senyor Miquel. Aquest home es la meva fantasma, y encara que moltes vegades les seves tretes me fan riure, en altres ocasions fins me fan pendre alguna enrabada. En el poble hi hà només les nostres botigues dedicades a la venda de medicaments y ja podeu figurarvos que quan jo recomano un producte nou a la clientela, ell ne busca desseguit un altre que sigui competidor. En aquestes tonteries ens gastem un dineral; el públich s'engreixa de satisfacció y compra les medecines a cap diner. Ara, ja ho veyeu: jo, per capritxo, he comprat aquella ampolleta y el meu tossut rival es capàs de presentarse demà al mercat recomanant també un licor que curi tots els mals.

—Una entrada per anar a veure l'Aida ¿quant val?

—Quatre pessetes.

—¿Y prenentne per la Ida y vuelta no m'ho farien més barato?

Aixís van anar parlant; el francès tingué una idea de comerciant, y abans de despedirse per anar a dormir quedà constituída la societat «Caron-Vicens» per l'explotació del licor de Banabacú, ab un capital en existencias aportat pel primer y un capital de deu duros aportat per l'apotecari.

Al tercer día de la fira, en la gran plassa de Ramplús s'aturava tothom davant de l'entarimat del francès ahont hi havia un cartell que deya: «*Merveilleux liqueur de Banabacou: En obsequi a la humanitat que pateix, a tothom que compri el cèlebre producte se li regalarà un bitllet de participació al sorteig de deu duros, que tindrà lloch en l'acreditada farmacia de don Vicens Matas, representant per Europa y Amèrica del gran licor de Banabacou.*»

El cartell cridà molt l'atenció y el propagandista, tot recomanant als *messieurs et dames* que calia *mefiar de las contrefassons*, venia a doxo les ampolletes ab els seus bitllets de la rifa, mes un gran soroll de bombo y platets distraigué al públich y més quan s'aturà davant del entarimat del gabaig una comparsa portant un gros cartell ab una albarda penjada en el qual cartell s'hi llegia: «Gran licor de la Piparrucha africana. ¡Probeulo que no cura res! Al qui'l compri se li regalarà un bitllet de la rifa, y el que surti premiat, obtindrà aquesta albarda que han portat duas generacions d'ases ilustres.»

L'home que tocava'l bombo y el xicot dels platets feyen un escàndol horrorós, el públich rigué de valent y'l francès del licor no vengué més ampolletes. El senyor Miquel havia sortit ab la seva y les ac-

cions de la societat «Caron-Vicens» anaven a tornarse paper mullat.

Tot d'un plegat dominà la gatzara de la multitud un xisclé molt fort y els crits que sortien del hostal de la plassa.

—¿Què hi hà? ¿què passa?—se preguntava tothom corrent envers l'hostal.

Una pobra velleta havia caigut per una escala, esglaons avall y quedà desmayada. Un marxant de robes que tenia la parada allà prop de l'hostal, que era'l fill de la velleta, va córrer en auxili seu cridant com un endimoniat.

Tothom va acudir al lloch de la desgracia, tothom, fins monsieur Caron qui, obrintse pas, arribà prop de la dona, la examinà y digué ab tò solemne:

—No tocar pas la dame, que jo la cur tot desseguit.

S'agenollà, agafà la vella per la cintura y li feu beure un glop del seu licor curatiu.

¡Miracle! La dona obrí's ulls, va fer un sospir y exclamà ab veu molt clara:

—No ha sigut res. Ja estich bona.

El seu fill estava boig d'alegría. Abrassà al francès, a la seva mare, y treyentse un bitllet de Banch el donà a monsieur Caron, exclamant:

—Teniu, home sabí, que heu salvat a la meva mare. Teniu, y si voleu més diners, més diners us donaré.

—Pas per mi, les diners. No he fet que'l mon dever y no meritó recompensa. El merit pel mon licor qu'ha guerit la dame.

L'agrahit marxant demanà cent mil ampolles d'aquell extraordinari licor. Y el públich, també agrahit del desprendiment del francès y admirat de les virtuts curatives del remey, acabà per portar al gabaig triomfalment a la seva parada y tots se disputaren les ampolletes.

Les accions de la societat «Caron-Vicens» estaven salvades de la ruina.

—Fassi'l favor d'un paico.

—¿Vol el 8?

—Dónguim el plè, si li sembla.

Quan al vespre els dos socis passaren comptes, van rebaixarse de la recaudació total cinch duros que havia costat el desmay fingit de la vella y la comedia del fill postis.

Al endemà, molt dematinet, el gabaig se despedia del seu ex-soci, y carregat ab els trastos empenregué la caminada carretera avall, en busca d'un altre mercat ahont vendre el seu producte.

Y al poch rato de caminar sentí grans crits darrera seu. El senyor Vicens corria ab tota la pressa que li permetia la seva panxa.

— *Mussia Caron, ¿sabeu que tots dos hem estat*

ben distrets? Al depositari per Europa y América del licor de Banabacú encara no li haven dit com se fa ni li haveu deixat cap ampolla.

— *¡Ah!* — contestà rient el francès — *une cuillera de xarup de Cidrà y sis cuilleras de l'aigua de font.*

— Entès, entès — digué'l senyor Vicens sentantse aplomat a terra y aixugantse la suor. — *Adeu siau y gracies.*

— *Adieu. Ménagez vous.*

MOHÀRET TORRES

Sensacions de la persona

L: Enfilall

De cançons d'aquesta mena trenta mil els ne diré, que al darrera de l'esquena sempre en porto un sarró ple.

La bofetada

¡¡Patarraplam!! Quedes petrificat; com encantat, els ulls se't mouen, aprés te couen, molta escalfor, picor infior.

Y aquell vermell que tan de sobte ha nat després torna morat.

La tós

Una picor com de pebre estacionada en el coll que raspa, creix y s'enfebra fins que al últim com un foll has tossit y acabat aliviat un se sent un moment mes, et torna tot seguit.

El grà

Naix vermellós un punt petit, després, més gros... El grà ha sortit y desseguit et don neguit. Y el grà, vinga picar y tu, vinga rascar fins a punt tal que has tant rascat, que ab tant rascar el grà s'ha escabotat y et fa més mal

L'estornut

Com si al nas retinguessis pica-pica de'n mica en mica, un suau pessigolleig et va pujant amunt, amunt y fins tal punt se va augmentant, que's fa un suspir; la cara s'arruga y s'estrefà: moment de suspensió ¡Ay! ¡Ay! ¡Ay! Ara. ¡¡Haaantxem!!! Ja està.

JOSEPH CASABÓ C.

apa

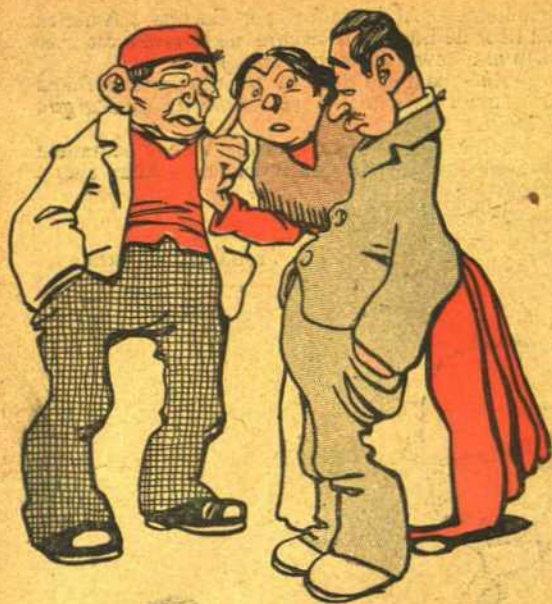
— *¿Què deü ser un enginyer?*
— *Per mi, es el metge que cura les enginyes.*

¡No sé com m'he deixat enredar!... Ves! hiaquí que'l director m'ha cridat y m'ha dit: — *Espero que no'm farà quedar malament.* — ¡No! — he exclamat jo ab energia, abans de saber de que's tractava.

Y pera donar més forsa a la expressió, m'he donat un cop al pit.

— *Donchs be — ha continuat el director, — desde*

- ¡M'han despatxat!
- ¿Veus? ja m'ho pensava. Quan vares dir-me que entraves a treballar a un despaig, ja vaig pensar que acabarien despatxant-te.

aquesta setmana, vostè ocuparà'l lloch den Joan Blancas.

Al sentir això, m'ha entrat una suor freda y he comensat a penedir-me d'aquell ¡no! tan categòrich.

- ¿Ho té entès?—ha insistit el director:—vostè ha de fer en broma, lo que feya en *serio* en Joan Blancas.

- Miri que m'hi veurè negre.
- No hi fa res!
- Miri que no soch *xistos*.
- Ja s'hi tornarà.
- Miri que això de fer de crítich es exposat a rebre.

- Comensi pegant.
- Miri que tinch por...
- Compris un gos.
- Miri que...
- ¡Prou!... Quedem entesos.

En fi, Deu hi fassi més que nosaltres... Y ara, anem per feina.

D'ensà que en Joan Blancas l'ha deixada, han passat moltes coses per aquets teatres Entre la Mariani, la colla de Romea y el Principal, gairebé pot dir-se que no'ns han deixat vagar una sola nit.

Comensem per la Mariani, que en aquet *interregne*ns ha fet tres coses. (Això de *les tres coses* no es *xisto*.) La primera ha estat «L'ovile», que vol dir una cosa aixís com «El corral» y representa els disgustos que clava al seu marit una dona molt aixalabrada. El marit es molt bon home y la dona se'n refia, arribant fins al punt de abandonarlo. Però'l marit pensa: «el pa t farà tornar.» Y efectivament, al cap de temps, torna. Y el calsasses del marit la torna a pendre. No, si'ls dich que hi ha homes que mereixen bastonades ¡Palabra!... Però cada hu es com es y aquell es aixís. Y en Bernstein, que es l'autor del drama, sab pintar al home de tal manera, que arriba a fer compassió

En cambi en «La voragine», original de no sé quin autor italià, es l'autor qui fa llàstima, perquè com

a *no gaire bo*, el drama es de lo milloret que corre. Res, ¡una altra *enredada!*

¿Venen? «La corsa della fiaccola», original del francès Hervieu, ja va més be. Y encara que un no surt *convensat*, queda ab una impressió tràgica forsa intensa, gracies en bona part al talent de la Mariani, que hi fa un paper de primera, com el fa en l'obra den Bernstein esmentada més amunt y com el fa en Paladini en «La voragine».

Ab tot, com a paper lluit—tragicament lluit—el que fa un quinquè en el drama «La mestra», original de De Brieux, traduït al català relatiu per en J. B. Enseñat y estrenat a Romea... ¡Quín quinquè, *señores!* Allò es un quinquè de cinch pisos ab entressol y cuarto bajo. Tots els *démés actors* queden eclipsats, perquè ell tot sol omple l'escenari. Per mi es un quinquè ab trampa, perquè resulta més alt que en Jaumet Borràs. Si en Franqueza'm volgués creure, l'explotaria aquell quinquè. Llogant el pàmpol per anuncis, li donaria un bon passament, perquè n'hi cabrien tants com al teló de boca

Y dispensin que'ls ne parli tant de semblant artefacte. Es que resulta'l personatge principal.

Figürinse que la mestra'l regala al seu pare y el seu pare, trobantlo larch, l'escursa; però la mestra, que té molt mal geni, s'enfada y el trenca; y aleshores el pare treu la mestra de casa; y la mestra se'n va y està fora fins al tercer acte, en que torna, pera demanar perdó al pare d'haverli trencat el respecte y el quinquè; y vé un noy del poble y demana relacions a la mestra; y la mestra diu que si ¡y ja està! Y en Jaumet, que fa de pare, y la Llorente, que fa de mestra, son molt aplaudits, igual que la Clemente y en Daroqui y tots els altres que intervenen en la qüestió del quinquè, que es l'esca del pecat.

Però, per aplaudits, en Puiggarí y en Giménez en el segon acte del «Joan Gabriel Borkman» representat al Principal en «Vetllada selecta.» Son dos actorassos en aquella escena. Y la escena es una escenassa també. No crech que en tot el teatre modern n'hi hagi de millor.

Han treballat molt tota la colla del Principal aquets dies. Y entre lo que han fet hi hà la visió musical «Els tres tambors», que es de lo més fi que s'pugui desitjar. En Gual hi ha fet la lletra y s'ha portat molt be; tan be com en Morera fent la música y en Moragas y l'Alarma fent les decoracions y en Graner gastanthi la plata. Creguir que, si no fos la estatura dels protagonistes, es molt encertat el títol de «Els tres tambors», perquè es tan bo, tan bo, tan bó, que un no's cansaria de veureho. Lo que hi hà es que fan de tambors en Balot, en Marinello y en Galceràn. Y com que'ls dos primers son més aviat petits y el tercer si no es petit, es forsa prim, velshiaquí que ja hi ha qui en lloch de dirne «Els tres tambors», ne diu «Els tres tamborets».

Al arribar a n'aquet punt de la crònica teatral, me sento un truch a la espatlla. Es el director que'm mena la pressa:—¿Encara no està això?— ¡Voy!— Y me dispo a fer punt final, dientlos que'ls «Dilluns dramàtics» criden més senyoriu cada setmana y les «Vetllades selectes» també y els «Thes d'hivern», inaugurats dimars a la tarde, idem.

Llonguet

-Y donchs, Pelat, ¿ja caves?
-Ca, home, si tot just comenso.

—¿Ahont vas ab aquet abrich? No te l'havia vist may.
 ¿Que l'estrenes avuy?
 —No; faig la reprise. De la estrena ja se'n va encarregar un altre.

Divagacions

Jo, en Jordi Miranius, periodista d'anomenada, no acostumo a dir mentides. Y això que no'm fallen els medis ni les temptacions per dirne de ben grosses y de ben divertides y de ben exposades a ser cregudes pel públich de bona fe. Tinch una imaginació esvalotada de naixensa, capassa d'anar y venir de la lluna quatre vegades seguides y poblarla de nous miracles a cada nou viatge. Tinch ofici y obligació d'escriure articles, ab assumpto o sense assumpto, ab humor o sense y, finalment, tinch un periòdich a la meua disposició—(y a la de vostès), —y tòthom sab la sugestió de la lletra de motllo, capassa de fer empassar seriosament al llegidor la bola més descomunal del mon, mentre un se cuidi de daurarla una miqueta o tan sols de platejarla barroerament com una pesseta falsa...

Y ara que parlo d'això de la moneda, en Jordi Miranius demana permís pera fer confessió de la seva timidesa. Ell no's veu en cor de fer passar una pessa de plom, mal que sigui de deu cèntims y mal que sigui en un estanch de molta parroquia y ab dependent badoch, per torna. Li venen angunies y tremolors aixís que's treu el cos del delictes de la butxaca y quan va a allargar la mà per amagar l'ou al dependent consabut, en Jordi Miranius se torna roig com una magrana, que deu ser fruita vergonyosa de mena, sí hem de creure als poetes indiscrets, que la retreuen sempre en semblants casos... Y esdevé al cap d'avall de tot aquet tripijoch, que la pessa de plom s'entorna al seu etern amagafall de la ermilla y el curt de genit den Jordi Miranius descambia modestament un bitllet de banch per comprar mitja dotzena de cerilles ab la seva corresponent capseta historiada y encara gracies; que ja es donar molt per deu cèntims en els temps que passem o que ns passen...

Donchs bé: això que esdevé a n'en Jordi Miranius y que ell té la sinceritat de contar, com si al públich l'hi interesés moltíssim, esdevé, si fa o no fa, a tots els seus companys de periodisme. Tot periodista, fins el que aparentment fa més gasto de poca vergonya, té la seva delicadesa de reserva... Lo que hi hà, es que cada hu l'exercita segons el seu tarannà aquesta delicadesa y que, aixís com a mi me les ha donades per la moneda falsa, un altre se les emprèn pel viarany de la urbanitat y un altre pel de la indumentaria y un altre pel de la gramàtica y un altre pel de la cultura... y aixís successivament; paraules aquestes que volen dir que ja n'estem enterats y ja n'hi hà prou d'enumeracions empalagoses...

Però lo que ja no's trova tan fàcilment entre'l gremi dels periodistes es un home com jo, que porti la seva especial delicadesa fins al estrem de callar quan no té res de nou per dir. Fer enmudir a un periodista d'imaginació cultivada, es més difícil que fer callar a un lloro quan té l'arrencada; que comensen a xerrar aixís que apunta'l sol y ja no sosseguen fins que, atabalats per la propia poca-solta, se queden adormits ab la paraula a flor de llabi o a flor de bech o a flor de lo que sigui tractantse de llores; que no hi entench res ni ganes... Lo que si afirmo y confirmo, ab permís y perdó dels meus companys de ploma, (els periodistes, no els llores; ¡no fem romansos!) es que val set vegades més xerrameca de lloro, que sols fa mal de cap, que xerrameca de periodista imaginatiu y mentider, que a més de mal de cap, fa perdre la xaveta y desconcerta al pobre llegidor de bona fe com solen serho tots els llegidors de tots els periòdichs haguts y per haver; y aquí justament està el secret de que els escriptors, els hi tirin tantes y tan flai-

—Vaja, avuy anirem a veure La Mestra.
 —Però, papà, si avuy es diumenge y no hi hà colegi.

roses floretes al córrer de la ploma y com aquell que no hi toca...

Hi hà personas incapasses d'aixelar un colomí, però que en el rengle de les mentides no coneixen aturador de cap mena, com si l'inventarne y propagarne fos la cosa més ignocenta de la terra; entreteniment de criatures vigilades pels pares, com si diguéssim. Les hi cargolen y recargolen pitjor que una baldufa ben imposada del déver que té de donar voltes sense cansarse may. Més en Jordi Miranius ¡no! En Jordi Miranius, que ja he dit que ni'veya en cor de fer passar una moneda falsa, ara confessa que encara s'atreveix menos a inventarse coses per sortir d'un compromís, perque veu els grans perills y trènca-colls de tots els ordres que tanca semblant exercici. Ell que no gosa endossar pessas de plom al pròxim, menos s'ha de atrevir a

endossarli mentides que venen a ser, si be's mira, com la moneda falsa de la inteligencia y que, a la llarga, pòden enverenar l'esperit. Y com que avuy si hagués de parlar molt y dir coses interessants no sabria de ahont treure les paraules ni la substancia, heusaquí que no ha titulat pas el seu article "Indiscrecions" com abans solia, sino que, prenent un títol més modest y poch prometedor, s'ha sortit com ha pogut del compromís de dirigir-se al públich que, si res més no, haurà d'agrairli al menos la bona intenció que posa sempre en servirlo be y ab puntualitat y ab honradesa catalana y, per consegüent, de la bona...

Y ara prou per avuy, senyors; que ja n'hi ha un tip de filosofia pintoresca. Permètinme que'm retiri modestament, abans algú bromista no'm cridi allò tan alarmant de —Donèuli aigua!— que sospito que ja m'ho comensava a merèixer de resultes de les meves divagacions d'avuy, esmaperdudes de tan divagadores.

Jordi Miranius.

LA temperatura tebiona que fins ara havia fet, en termes de que no semblava encara que hagués arribat l'hivern, s'havia traduït en els arbres dels nostres passeigs y jardins en forma d'una precoz brotada que borronava totes les branques.

Mes han vingut les darreres glassades y'ls tendres botons, massa primerenchs pera resistir la fredor, han pagat el seu atreviment ab la vida.

Y velshiaquí una lliçó que ensenya'l perill que té fer les coses abans d'hora.

Per la nostra part hem de dir que estem disposats a aprofitar la experiencia dels nostres arbres y a no atrevirnos a treure brots fins que sigui primavera entrada.

Perque encara glassa, y de valent.

HAN aparegut fixats en diferents llocs de la ciutat els cartells anunciadors del ball infantil de disfresses del Carnestoltes d'enguany.

Passat a millor vida'l senyor Aurigemma, desde aquest any s'ha encarregat de la festa'l senyor Violet, successor de aquell.

Els premis que s'ofereixen a les criatures que vagin millor disfressades o que tinguin més bons amichs entre'l Jurat, si fa o no fa seràn tan esplèndids com altres anyades.

Figürinse que pot donarse'l cas de que algunes criatures concurrentes al ball infantil surtin premiades ab la gloria del Cel, de resultes d'alguna pulmonia agafada a la

DURANT LA REPRESENTACIÓ D'EMPORIUM.

—¿Què són aquells? ¿Soldats romans?

—No; son germans.

—¿Tots son germans? No voldria ser pas del pare que'ls ha de mantenir.

sortida del teatre o d'haverse encomanat el xarrampió de algú company de fatigues

LEGIM al Diluvio:

«En los círculos literarios ha sido objeto de diversos comentarios la noticia de haber dejado la dirección de *La Campana de Gracia* don José Roca y Roca»

Ho celebrem per'ell y per la mateixa Campana ¡qué dimoni!

Potser ara tocarà ab més gracia, segons sigui'l campaner que la ventí.

LA Comissió de governació del Ajuntament té'l projecte de cambiar la casaca y'l barret de copa que porten actualment els agutzils per altres pessas més estètiques.

Be està això, però seria convenient y fins necessari que'ls pujos reformadors del nou Ajuntament no s'aturessin aquí, perque no's dongués el cas de que mentres els criats anessin nous de trinca, la senyora's vegés precisada a ensenyar uns garrons poch decorosos.

Això vol dir que tan antiestètics com puguin serho els barrets y les casques dels agutzils del Ajuntament, ho son certs barris de Barcelona vells y atrotinats y de més a més anti-higiénichs.

A veure si'ls nostres regidors, després de reformar l'exterior dels qui cobren, se decideixen a fer lo propi ab l'interior de fa que paga.

—¿T'agrada la Pilar Prim?
—No'm parlis de dones. ¿Que no veus que vaig ab la propia?

A Londres s'està fent una gran campanya ¿may no dirien per què? Perque les dames y damiseles vagin al teatre ab barret.

¿Que potser s'hi representen drames den Fola a Londres?

Les brigades d'empedradors estan empedrants la plassa de la Universitat. Per ara donchs, els que viatgem en els omnibus de *La Catalana* ens estalviarem el mal de mar que patiem cada cop que havíem de passar aquell tros, més difícil de sortejar que l'estret de Gibraltar en dies de temporal.

Ab tot, encara'ns quedarà per passar el Mar Gran del carrer de Pelayó, en el que hi hà cada avenç y cada cingle que un no s'hi veu may la vida segura.

Senyor president de la Societat Protectora d'animals y plantes: ¿no podria fer quelcom pera que adobessin aquell carrer?

Ens dirigim a vostè, perque ja suposem que les autoritats que haurien de fer cumplir la llei al *Inglès*, escoltarien el nostre prech com qui sent ploure.

Ademés, vostè, com a protector dels animals, ha de serho dels animals racionals que'ns veyem obligats a passar per aquell carrer, y com a protector de les plantes ha de vetllar per la integritat de les dels nostres peus, exposades a quedar-se en un d'aquells abims insondables.

VARIS vehins de Les Corts criden l'atenció del tinent d'alcalde d'aquell districte sobre la forma inconvenient com alguns propietaris del carrer de la *Industria* extreuen les materies fecals.

Ves perque'l tinent ha de parar atenció en una cosa tan poch agradable y, sobre tot, tan personal.

A Xicago s'ha celebrat darrerament un concurs de ploraneres, havent batut el *record* una dona tan sentimental, que ha arribat a vessar 31 llàgrimes per minut.

Anem a dir que pera produirse la pena necessaria pera produir tant *llanto*, abans havia llegit tot el repertori de comedies de D. Teodoro Baró.

HA sigut denunciat al jutjat cert subjecte que ha timat a un taberner d'aquesta capital venentli per cinch duros una barreta de la que's diu *inventor* y que segons ell converteix l'aigua en petroli.

Se comprèn que'l taberner caigués en un engany tan groixut, donchs es sapigut que molts del seu gremi realisen desde fa temps una *conversió* no menys prodigiosa: la de l'aigua en vi.

Anem a dir que pera obrar el miracle els hi cal més que una barreta; necessiten una gran barra.

El ministre d'Instrucció Pública té en cartera un projecte de reforma d'ensenyansa, un de quins extrems es curiosíssim. Afigürinse que's suprimeixen les preguntes a classe, el passar llista y els llibres de text.

Y si'l projecte arriba a surar, els alumnes, pera correspondre degudament a l'atenció, suprimiran una altra cosa: l'estudiar.

HA quedat constituída a Barcelona una societat d'Esperanto, ab el títol d'«Espero Kataluna».

La fundació d'una societat d'«Espero» en moments de desespero no podria ser més oportuna.

ENS enterem de que'l primer tinent d'alcalde senyor Giner de los Rios, president de la *Comisión de enlaces*, pensa desenrotllar gran activitat dintre les oficines del seu ram.

La noticia serà rebuda segurament ab satisfacció per les noyes que estan per merèixer.

TALLERM d'un diari:
«Hemos recibido una tarjeta que dice:

•D. C. Ventalló

•Vate

•Se hacen versos de todas clases

•Agradecemos sus ofrecimientos en lo que valen al ilustrado redactor de *El Liberal*, nuestro buen amigo Cirici, a quien auguramos días de gloria como cantor de las epopeyas tarraconenses.

Home, Cirici, gairebé'ns has ofès. Perque ¡mira que oferir els teus serveys com a *vate* als altres periòdichs y no oferirnosels a nosaltres, es un oblit imperdonable!

¡Tant com fan riure 'ls teus versos!

¡Y tant servey que'ns faríen ara a nosaltres!

¡Apa, animat! A veure si'ns envies una oda com aquella del naufrach, que corre de mà en mà.

•Y cuando en el Océano se hunde por de pronto se cae á lo profundo...

¡Oh, Cirici! ¿D'hont te'ls treus aquets pensaments sublims?

DIVENDRES de la setmana passada va suspendres la sessió al Congrés per falta d'assumptos de que tractar.

Però, senyors, ¿per ventura'ls nostres parlamentaris no son mestres en l'art d'enrahonar sense tenir res que dir?

Jo crech, y vostès creuràn com jo, que'l no sapiguer fer discursos no es cap defecte. Però creguin que'l no sapiguere fer y ferne es un defecte y ben gros.

Arà diguin ¿per quin motiu, alguns regidors del nostre municipi, que saben tant de parlar com de tallar cabells, s'han de desbocar en les sessions d'una manera tan desenfrenada, ab detriment de l'oratoria y sobretot de la paciència dels companys de consistori y dels pobres periodistes que, en virtut del seu càrrech, venen obligats a soportar aquells xàfecs d'eloqüència bunyol.

Moderació, senyors regidors, moderació y que discursgegi qui'n sàpiga, que'ls que no posseïxen galas oratorias val més que s'limitin a parlar y seràn menos molestosos y la gent els entendrà més be.

Perque, repeteixo, que lo que en sí no es cap defecte, pot arribar a serho.

Migranya

Per mal nom me diuen en *Zum-zum*. No soch aquell, soch jo, jo tot sol, nascut a l'*Ensanre* y batejat a la Seu. En sabent que soch cristià lo demés no'ls preocupi, ni'ls vuy dir ahont visch pera no tenir visites. Soch l'ignorant.

De com vaig contreure amistat ab el director de la GARBA ja 'ls ne faré deu grams. Davant del Liceu badava llegint l'anunci d'*Emporium*, allò den Morera, quan m'adono d'un subjecte que'm guaitava ab interès el front (el talent), y al ensopegarnos ab la mirada, me digué ab vivesa:

—¿Què enganxa més que un ganxo?

—Dos ganxos—vaig contestar depressa.

—Vostè es llest: me convé per la *Migranya*. ¿Té feina?

—Es lo que voldria.

—Donchs seguèixim.

Y 'm va portar dret al carrer del Cardenal Casañas, ahont, tant ne vuy, tant te'n daré, vàrem quedar arreglats pera ferli *Migranya* quan el cas convingués. Y com que'l cas ja ha arribat, siguemhi, però no'm xiulin que seria inútil. Mentres Sant Pere canti, tindran migranya tant si volen com si no volen.

Avuy la meua missió es ferlos uns quants cèntims d'*Emporium*, òpera que comensa cantant y acaba cantant com totes, però que segons el tó afinen o desafinen y la den Morera es de les primeres. No sentiràn res més llaminer; si hi van un cop ja cal que s'hi abonin: a mi'm costa moltes peles.

La comedia passa vora la mar, cap ensà, un xich a la dreita vist desde'n terra. Allí hi veuràn, senyores, molts treballadors esclaus que com els que no ho son fan feina, y com son tants, l'amo pera esmorzar els fa desfer xocolata en un gros

Y aquí si que ve a tom aquell conte tan vell:

Un pare a qui havien sollicitat la mà de la seva filla, demanava informes del pretendent.

—Bon xicot—li responia'l preguntat—bon xicot, però té un defecte: no sab jugar a cap joch.

—Home—va exclamar el pare,—això no es cap defecte.

—Oh, sí—objectà l'altre—es un defecte y gran, perque no sab jugar y juga.

¿Ho entenen, senyors regidors?

S'han comensat els treballs d'*urbanisació* del passeig de l'Indústria.

Ja era hora.

Arà si que'ls que's vulguin suicidar hauràn de recórrer a la pistola, el saifumant y altres procediments.

molí que sembla talment que en Samsó se li hagi deixat un dia d'aquestos. Com l'assumpto passa al neixement de nostra era no estranyin la falta de xocolateres: llavors encara s'havien d'inventar, però de xocolata tota la mola n'es bruta; no més cal veureho.

Donchs vetaquí que un dels obrers està molt cremat perque, en tot, sols li toquen les aprofitadures. Si no fos que d'un jech y uns quants corretxos se va enjionar unes calses, aniria mostrant les vergonyes pel carrer, donchs la brusa que li han donat era del mort, molt més baixet que ell, y naturalment, per cobrir el cos no li fa l'objecte. Tot hom reconeix la rahó que li sobra. Justament llavors arriba la mestressa, senyora molt fina, y l'empenyen a que n'hi parli, però li fa el desentès, ell no's cansa y encara hi fora si no arribaven apilotats minyons y noyes que ballen a preu fet. Mes en Nethú (que es l'obrer pidolaire) obté a la fi el permis per anar a veure l'amo.

En Nethú al segon acte s'hi arriba fent un xich de camí, donchs estava a fora de cassa y allí al mitg del bosch, ahont el topa, li fa fa petició de roba. L'amo, quan veu el per què ha vingut, tot mal carat se 'l treu de davant ab quatre fàstichs. L'home s'acohorta de tornar a ciutat ab la negativa, però vetaquí que una dona tota despentinada el detura y li diu:

—Mira ¿veus aquesta criatura? donchs en vaig a fer butifarres ara mateix.

Y tal dit tal fet; se treu un ganivet sense molles y li fa la senyal de la creu. En Nethú veu desseguida que no hi es tota aquella dona y fa lo que pot pera deslliurar a la criatura encara que siga un feix de pelleriques, pobreta, y's posa a baladrejar fins que compareix gent y aixequen a la noya tant com poden pera que la dona no hi arribi ab les

mans. En Nethú sembla que queda content.

Al tercer acte aquest se presenta a la mestressa y li diu cremat lo que fa al cas, això es, que l'amo, del vestit, no 'n vol sapiguer res, y que ell ja està cansat d'aguantar tanta porra y tanta poca roba que'l fa esser burla de la gent. La mestressa, per sossegalo y aprofitant que la demés familia son a fer mitja-diada, pren una copa de la taula y el convida a fer beguda. Ell s'hi nega, y en aquesta conversa entra l'amo y 's queda a la porta pensant altres coses; y ell veu un modo de venjar-se y li aborda aquella dona boja que ab el mateix ganivet sense molles li fa un forat al darrera. La mestressa més aviat esporuguida que ofesa, procura tocar el dos y no està segura fins que 's veu dintre l'automòvil que marxa a batzegades, segons devien anar els d'aquell temps per falta de pneumàtics. Aquesta es la historia.

Ara vostès diràn: ¿y l'Emporium ahont es? Això es lo que'm va passar a mi y 'm contestaren que era una societat anònima composta de tots els comediants que sortien a l'òpera y dels que no's veuen encara que s'hi suposaven, això es, coses profundes fora de l'alcans de molts.

Pel demés ha sigut l'èxit del Liceu, els ho garanteixo, perquè solzament els caragols que hi ha posat en Morera, eren prou bons pera no necessitar altre amaniment.

Ja 'ls he dit en mots eurs y clars l'aconteixement darrer filarmònic y no'm resta sino demanarlos un xich de benevolensa, donchs com soch, diguemne nou en l'ofici, potser no m'esplico poch.

Zum-zum.

Pebrots y tomàtechs

Lo que es aquest any els que estimem les coloraines ens hi empobrirem. ¡Quina manera de fer bona feina els nostres pintors! Encara cuejaven les aquareles den Llaverjas — gran èxit, ab una fortuna de quadros venuts! — ens ha comparegut a cà'n Parés en Felix Mestres y 'ns ha omplert les parets

d'aquella sala d'exposicions ab un gavadal de pintures que déixinles anar. N'hi ha al oli y al pastell, n'hi ha de grosses y de petites, de bones y de millors. En el ram dels pastells hi ha coses veritablement exquisides a l'exposició den Felix Mestres. Allò son pastells de cà'n Llibre per amunt...

Per fortuna gairebé tots els quadros son mapes de persones conegudes, fets per encàrrech dels interessats, sino ¡pobre butxaca! perquè 'ls dich que hi ha unes dames y unes damiselles capaces de fer tro a qualsevol casa de senyors.

El día que 'm pugui fer retratar, ja pot comptar ab mi en Felix Mestres. Y el día que 'm fassi una casa — que serà aviat si això de la GARBA dona,

— que compti també en Galwey ab rebre la meua visita, perquè no tindrà prou paisatjes per ven-
drem.

¡Renoy de Galwey! Ha penjat un rengle de quadros a cal Hoyos que valen totes les pessetes y una mica més. Per'mi, allò no son quadros sino atentats a la propietat.

M'esp'icaré. Els boscos y pendissos y marges y demés accessoris que figuren als paisatjes den Galwey, son d'algú. D'això no n'hi ha cap dubte. Ergo, tot allò té propietari. Però va en Galwey y zis-zast, ab quatre cops de pinzell, ho afana y ho posa a la tela y s'ho queda. Vegin, donchs, si no atenta a la propietat en Galwey al fer els seus quadros. Perque jo 'ls haig de dir una cosa. Y es que davant d'alguns, he pensat que m'estimaria més ser amo del quadro, que no pas del paisatge propiament dit.

Y ben segur que a vostès els passarà igual quan se trobin davant per davant d'aquell pendís y d'aquell bosch després de la ruixada y de la majoria de les pintures que formen l'exhibició.

El día que jo arribés a tenir a casa una d'aquelles obres d'art, m'assegurava contra 'ls incendis tot seguit. No fos cas que després vingüés un sinistre y m'arruinés. Perque cada quadro den Galwey es una fortuna.

P. P. P.

Bons mots

En un examen d'Historia Natural.
El catedràtic. — ¿Què és una rata?
El deixeble. — Un rumiant.
El catedràtic. — ¡¡Burro!!
El deixeble. — Un solipet.

En un estudi.
El mestre. — Sr. Faustino. ¿Què son fuegos fatuos?
L'alumne, vacilant. — Son... fochs que s'hi fan veure.

JOSEPH

GARBA

Revista setmanal de ninots, gresca y actualitats

Sortirà cada dissapte ✕✕ Preu: 10 cèntims

S'ENQUADERNEN LES PUBLICACIONS DE LA CASA ALS PREUS DE COSTUM

NOVETATS LITERARIES

PILAR PRIM

Novela den Narcís Oller, enquadernada, 5 ptes.

SOLITUT

(2.ª edició)—Novela den Víctor Català, 3 ptes.

Romàntiehs d'ara

Novela de l'Enrich de Fuentes, 4 ptes.

Comedia d'amor.—Comedia en dos actes den Pompeu Crehuet, 1'50 ptes.

Núvols en creu.—Drama en un acte den Ramón Suriñach Senties, 1 pta.

Un interior.—Comedia en un acte den Manel Folch y Torres, 1 pta.

Folleto LA CUESTION CATALANA, preu 1 pesseta

NAPOLEÓN FILL

CIRURGIA CALLISTA

Gabinet pera arreglar els peus.—Especialista en la curació dels ulls de poll, berrugues, ungles cornies, uñeros ulcerats y demés afeccions dels peus. Consulta de 10 del dematí a 6 tarde.

Rambla Canaletes, 11, 1.º (a tocar la Plaça de Catalunya)

NEUROSOL

Poderós reconstituent

(Granulat de gust agradable)

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREFALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, núm. 3 (prop del Borsí).—Barcelona

CREMA KEL

Poderós reconstituent superior a totes les emulsions. A base d'oli pur de fetge de bacallà, ab extracte de carn, rovelles d'ou, nou de kola, hipofosfats, licor arsenical etc., etc.

Les millors bicicletes SANROMA Aragó, 236 y 238 BARCELONA

XACOLATA A LA PEDRA PADROSA (CASA FUNDADA EN 1841) Hospital, 126 y San Llätzer, 2.—BARCELONA

—¿Ostras verdes? ¿Que no me'n vendriau de madures encera que fos pagantles un xiquet més?